

Nu gaas der her et lille Skridt videre i samme Retning, nemlig at gøre de Foll, som modtage Fattigunderstøttelse, eller hvis Familie modtager Fattigunderstøttelse, til en særlig Klasse her i Samfundet, om hvilken det skal slaas fast, at den ikke har de samme Rettigheder som andre Menneffer. Hvis der nu ubelukkende her var Tale om en Sport, vilde jeg maasse ikke have saa meget imod Bestemmelsen, skønt jeg mener, at her er ikke et Omraade, hvor man bør gøre Forskel paa dem, der modtage, og dem, der ikke modtage Fattigunderstøttelse, men her er der jo ikke Tale om Sport, thi Jagten er jo i mange Tilfælde et Erhverv eller i hvert Fald et Bidrag til vedkommendes Erhverv, og jeg kan ikke indse, hvorfor det, dersom en Mand, der modtager Fattigunderstøttelse, eller hvis Familie modtager Fattigunderstøttelse, kunde bidrage noget til sin Families Underhold ved at jage, dog skulde forbydes ham. Jeg kan heller ikke forstaa, at i det Hele en Mand, der har Jagtret paa et eller andet, større eller mindre, Omraade giver en fattig Mand Lov til at fhyde paa hans Ejendom, saa det offentlige skal komme og sige til en saadan Mand, der har faaet Understøttelse: Du maa ikke jage, selv om Jagtejeren har givet Lov dertil, thi du tilhører en Klasse af Medborgere, som ikke har Del i de almindelige borgerlige Rettigheder. Jeg kan ikke gaa med til en saadan Bestemmelse, og det er for mig en meget væsentlig Grund til, at jeg ikke kan stemme for Forslaget. — Endnu skal jeg gøre nogle enkelte Bemærkninger om andre Bestemmelser. Jeg er imod Bestemmelsen i § 14 om Forbud mod Jagt paa Søn- og Helligdage samt Nattejagt. Navnlig ser jeg en stor Fare i, at Nattejagt er fuldstændig forbudt, og jeg kan ikke indse nogen Grund derfor; thi naar Dyrene komme fra de nærliggende Skove ind paa en Mandes Mark om Natten og æde hans Korn, skal han saa ikke have Ret til at fhyde dem paa den Tid, de komme der og gøre Fortræd, nemlig om Natten? Jeg kan ikke indse, at denne Bestemmelse kan være til Gavn for Samfundet i mindste Maade, og jeg kan ikke være med til at give denne Bestemmelse Sanction. Manden maa altsaa ikke en Gang fhyde disse Dyr uden for Fredningstiden — det kan allerede være slemt nok, at han ikke maa fhyde dem i Fredningstiden, naar de om Natten komme og æde paa hans Mark. At bestemme noget saadant forekommer mig at være at gaa for vidt, det er at give en enkelt Samfundsklasse et Privilegium paa de andres Befolkning. — Med Hensyn til Bestemmelsen i § 37, som allerede er bleven

omtalt af den ærede 4de Landsstingsmand for 1ste Kreds (Det. Hansen), kan jeg slutte mig til, hvad der af ham blev udtalt, men foruden hvad der er fremkommet fra det ærede Medlem, skal jeg fremhæve noget endnu mere uheldigt ved denne Bestemmelse, der forekommer mig at være i den Grad upraktisk, at jeg slet ikke kan forstaa, at en saadan Bestemmelse kan faa Blads i Loven. Det er allerede fremhævet, hvor forsligt det kan være at fratage en Jæger hans ladte Gevær. Det er givet, at der let kan ske Ulykkestilfælde, som kunne ramme saa vel den ene som den anden, og allerede derfor forekommer det mig, at det er uheldigt at give en Mand Lov til at fratage en anden Mand hans Gevær, naar der er en saadan Fare forbunden dermed. Men skulde det endelig lykkes at fratage Manden hans Gevær, har den jagtberettigede efter Paragraffen yderligere Lov til at fratage ham hans Hund. Jeg tror nu ikke, det er saa let at fratage en Mand hans Hund. Det kan godt være, der er Jagthunde, der ere saa stikkelige, at de lade sig tage af alle og enhver, men i Almindelighed ere Jagthunde ikke saaledes at spøge med, at de lade sig tage saa det kan let blive en dyr Historie for vedkommende at tage dem. Denne Bestemmelse giver nemlig ikke vedkommende Ret til at fhyde dem, men der staar, at Genstandene skulle tilbageleveres; altsaa, man skal tage Hunden i levende Tilstand og tilbagelevere den i levende Tilstand. Denne Bestemmelse, tror jeg, vil være uden nogen som helst Betydning, og foruden at være upraktisk finder jeg den ogsaa rent udjagt forkastelig, idet jeg ikke kan gaa med til det Selvtægtsprincip, som ligger til Grund derfor.

Men alt dette staar i Stygge for, hvad jeg før nævnte, det særlige Stempel, der sættes paa dem, som modtage Fattigunderstøttelse, og jeg kan ikke se, hvorvidt dette strækker sig, idet § 15 siger, at det er forbudt den, som enten selv eller hvis Familie er under Fattigvesenets Forjorg, at udøve Jagt. Hvor langt rammer Paragraffen gennem dette Ord „Familie“? Det er en Bestemmelse, der kan benyttes paa en meget vilkaarlig Maade af de udøvende Myndigheder. Bortset fra, at den er uretferdig i sin Grundvold, anbefir den tillige Vej for en Vilkaarlighed, som jeg paa ingen mulig Maade kan være med til. Jeg vil derfor erklære, at jeg ikke kan billige dette Lovforslag, og at jeg vil stemme derimod.

Formanden: Om end det ærede Medlem endte med at udtale sig om det, der